

[Erik Appel.]

mende, og jeg afviser med foragt enhver anden udtalelse derom. Men jeg tillod mig ved anden behandling at hævde — og det gik det ærede medlem imod, tilsyneladende —, at der kunne være andre grunde, og meget væsentlige grunde til, at livet i den danske folkekirke var stillestående både blandt præsterne og i menighederne. Det bunder langt dybere, sagde jeg, end at vi kan ordne det her ved hjælp af paragraffer. Og jeg tror ikke, det skal lykkes i det andet-høje ting at råde bod på disse forhold, selvom man ændrer noget ved det lovfor-slag, der bliver vedtaget her.

Aksel Larsen: Det er uden nogen synderlig glæde, jeg meddeler, at mit parti vil stemme for dette lovfor-slag.

Vi vil stemme for det, fordi det indeholder en nedsættelse af valgretsaldere fra 25 år til 23 år, men vi vil gøre det uden nogen særlig glæde, fordi der kunne være opnået en nedsættelse af valgretsaldere til 21 år. At dette ikke er opnået . . . nå ja, vi ved jo allesammen hvorfor.

Jeg ved godt, at jeg løber en risiko ved, at jeg nu anbefaler at stemme for lovfor-slaget. Jeg ved, at den socialdemokratiske provinspresse, med Ålborg-bladet »Ny Tid« i spidsen, engang ad åre vil indeholde store forsidsartikler om, at Aksel Larsen har holdt en glødende tale, hvori han anbefalede 23 års valgretsaldere som det eneste rigtige. Noget sådant har man nemlig gjort fornylig i »Ny Tid«, hvor man påstod, at en sådan tale havde jeg holdt, da jeg anbefalede vælgerne at stemme for grundlovsfor-slaget af 1939. Det er der ikke noget at gøre ved, man kan aldrig sikre sig imod, at folk, der har partipolitisk brug for det, misbruger, hvad man siger.

Jeg må altså endnu engang slå fast, at valgretsaldere kunne være blevet nedsat til 21 år, og at det skyldes socialdemokratiets, de radikales og retsforbundets svigten, at dette ikke er sket. Men naturligvis, når der nu åbnes mulighed for en nedsættelse til 23 år mod de hidtil gældende 25 år, og når man tager i betragtning, at der yderligere sker fremskridt med hensyn til til-meldelsespligtens ophør, vil vi stemme for for-slaget ved den afgørende afstemning.

Første næstformand (Arnth Jensen): Det ærede medlem hr. Hvidberg har ordet for en kort bemærkning.

Hvidberg: Det gør mig ondt, at det ærede medlem hr. Erik Appel bliver så vred, hver

gang vi taler om denne sag. Det synes jeg ikke, der er nogen særlig grund til.

Det ærede medlem undrer sig over, at jeg overhovedet vil drage denne sag frem her ved tredje behandling. Det er der ikke noget mærkværdigt i, det er kun rimeligt at give en begrundelse for, hvorfor man ikke agter at stemme for lovfor-slaget ved den endelige afstemning. Desuden skal lovfor-slaget nu over i landstinget, og det er da rimeligt at give det nogle sidste ord med, inden det kommer derover.

Det ærede medlem gav udtryk for, at jeg skulle ikke anse mig for at være den eneste sagkyndige her i landet i kirkelige spørgsmål. Det kunne aldrig nogen sinde falde mig ind. Det eneste, jeg har sagt, er, at jeg mener, at de ærede medlemmer hr. Jørgen Jørgensens og hr. Erik Appels kendskab til dansk kirkeliv er begrænset, og at de navnlig ikke har så stort kendskab til en præstegerning i storbyen, og det tror jeg er ubestrideligt. Under hensyn til det ærede medlem hr. Erik Appels høje alder vil jeg naturligvis ikke benægte, at han deltog i kirkepolitik, da jeg endnu ikke kunne knappe mine bukser. Jeg hører iøvrigt til de lidt distræte mennesker, der undertiden ikke kan det endnu, men jeg synes altså ikke, det er noget særligt godt billede, det ærede medlem bruger her.

Det ærede medlem hr. Erik Appel taler om, at det skulle jo ikke være noget offer at tage en sådan gerning op ude i det fremmede. Dertil vil jeg gerne svare, at det undertiden kan blive en straf for de mennesker, der gør det; når de kommer herhjem og derefter ikke kan få noget arbejde, der svarer til deres menneskelige og teologiske kvalifikationer, må man virkelig sige, at det efterhånden undertiden er blevet noget af en straf.

En tidligere udlandspræst har udtalt følgende til de unge danske teologer:

„Vær forsigtig, hvis De fristes af muligheden for en præstegerning i det fremmede, og undlad i alle tilfælde at søge præsteembede på Færøerne og i Grønland. De folk, der påtager sig ansvaret for den danske folkekirke, vil ikke hjælpe Dem, og kirkeministeriet kan kun give Dem valget imellem at blive ude eller komme hjem og blive hjælpepræst, hvis der kan findes en sognepræst, der vil forbarme sig over Dem.«

Det synes jeg er meget alvorlige og hårde ord, og dem vil jeg gerne anføre her.

Kirkeministeren (Frede Nielsen): Det ærede medlem hr. Hvidberg har den op-